

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 65.184 van 12 maart 1997

A.65.059/III-21.722

In zake : **1. de vereniging zonder winst-oogmerk "Belgische syndicale dierenartsenvereniging"**

2. JANSSENS Marc,

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Philippe DENIS, advocaat,
Auguste Reyerslaan 103
1030 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Landbouw.

DE RAAD VAN STATE, IIIe KAMER,

Gezien het op 8 augustus 1995 ingediende verzoekschrift waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Belgische syndicale dierenartsenvereniging" en Marc JANSSENS de nietigverklaring vorderen van de artikelen 8 en 11 van het koninklijk besluit van 17 november 1994 betreffende de identificatie en de registratie van honden;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer FORTPIED, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 20 maart 1996 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 januari 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 februari 1997;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J.-P. LAGASSE, advocaat, die voor de verzoekers verschijnt, en van Mr. VAN DER MERSCH, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw HAUBERT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de artikelen 8 en 11 van het koninklijk besluit van 17 november 1994 betreffende de identificatie en de registratie van honden als volgt luiden :

" Art. 8. Indien de tatoeage onleesbaar blijkt vóór de twaalfde levensmaand, is de tatoeëerder of de vereniging die hij eventueel vertegenwoordigt, verplicht de tatoeage te herhalen, op zijn kosten, op eenvoudig verzoek van de verantwoordelijke.

Art. 11. Indien de microchip onleesbaar blijkt, moet de erkende dierenarts de identificatie- en

registratieprocedure op zijn kosten herhalen, op eenvoudig verzoek van de verantwoordelijke.";

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel ontlennen aan de schending van artikel 7 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren en van het algemeen beginsel van de evenredigheid, om reden dat de gelaakte bepalingen ten nadele van de dierenarts die de tatoeage heeft aangebracht of een elektronische chip heeft ingeplant aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad doen ontstaan, zonder dat een onrechtmatige daad hoeft te worden aangevoerd, terwijl het doen ontstaan van zulk een aansprakelijkheid verder reikt dan de bedoelingen van de wet van 14 augustus 1986, namelijk "de identificatie van de honden met het oog op hun bescherming" en de strijd tegen de "overbevolking" bij de honden;

Overwegende dat artikel 7 van de voormelde wet van 14 augustus 1986 bepaalt dat "De Koning (...), bij een in Ministerraad overlegd besluit, maatregelen [kan] treffen voor het identificeren van en voor het voorkomen van overbevolking bij sommige categorieën gezelschapsdieren";

Overwegende dat de verzoekers in de artikelen 8 en 11 van het voormelde koninklijk besluit de aan hen opgelegde verplichting hekelen om de vóór de twaalfde levensmaand van de hond onleesbaar geworden tatoeage opnieuw aan te brengen of de onleesbaar geworden microchip te vervangen, zonder tijdlimiet, waarbij het opnieuw aanbrengen ervan of die vervanging op kosten van de tatoeëerder of de dierenarts geschiedt;

Overwegende dat, zoals is aangegeven in het opschrift ervan, de wet van 14 augustus 1986 ertoe strekt te zorgen voor de bescherming en het welzijn van de dieren; dat zij reeds vóór de wijziging bij de wet van

4 mei 1995 een groot aantal delegaties aan de Koning bevatte, namelijk in de artikelen 5, 6, 7, 10, §§ 1 en 2, 12, 13, §§ 1 en 2, 14, 16, § 2, 18, § 3, 19, 21, § 2, 23, 25, 26, § 1, 27, 28, 29, 30, § 2, 31, 33, §§ 1 en 2, en 44;

Overwegende dat artikel 7 van de wet de Koning machtigt maatregelen te nemen om sommige categorieën dieren te identificeren; dat de wet echter geen enkele regel of maatregel vaststelt die de Koning ten uitvoer zou moeten leggen, waardoor Hem aldus een ruime beoordelingsbevoegdheid wordt toegekend;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 17 november 1994 uitvoering heeft gegeven aan artikel 7 van de wet wat de identificatie van de honden betreft, door hetzij een tatoeage hetzij het inbrengen van een microchip op te leggen, waarbij de tatoeage slechts mag worden verricht door een erkend dierenarts of door een persoon aangewezen door een door de minister erkende vereniging en de microchip slechts mag worden ingeplant door een erkende dierenarts of onder zijn toezicht;

Overwegende dat de Koning, met het oog op een doeltreffende identificatie van de honden, het opnieuw aanbrengen van de vóór de twaalfde levensmaand van het dier onleesbaar geworden tatoeage of de herhaling van de identificatieprocedure ingeval de microchip onleesbaar is geworden verplicht heeft gesteld, op kosten van de tatoeëerder of de dierenarts en op verzoek van de persoon verantwoordelijk voor het dier; dat die verplichting geen aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad doet ontstaan tijdens de tatoeëerder of de dierenarts, maar dat zij een waarborgverplichting inhoudt die onlosmakelijk verbonden dient te zijn met de overeenkomst die is gesloten tussen de persoon verantwoordelijk voor het dier en de tatoeëerder of de dierenarts; dat die verplichting een

"maatregel" is om de honden te identificeren en om het behoud van die identificatie te bevorderen door de persoon verantwoordelijk voor het dier ertoe aan te zetten erop te letten; dat die waarborgverplichting, die slechts in bepaalde gevallen zal worden uitgevoerd, gepaard gaat met een andere verplichting die aan de persoon verantwoordelijk voor het dier wordt opgelegd en die betrekking heeft op de algemene verplichting tot identificatie van de honden, welke de tatoeëerders en de dierenartsen een verplichte clientèle verzekert; dat de Koning derhalve de ruime bevoegdheden die Hem zijn toegekend door artikel 7 van de wet niet te buiten is gegaan; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekers een tweede middel ontleen aan de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, om reden dat de vervanging van een beschadigde elektronische chip is voorgeschreven zonder tijdslimiet, terwijl een tatoeage slechts opnieuw zou moeten worden aangebracht indien zij in de loop van het eerste levensjaar van een hond zou zijn uitgewist;

Overwegende dat het gelaakte onderscheid verband houdt met het ontbreken van een tijdslimiet voor de verplichting de identificatie te herhalen in geval van defect van de microchip in vergelijking met de tijdslimiet van één jaar voor het opnieuw aanbrengen van de tatoeage;

Overwegende enerzijds dat, in de mate dat het over tatoeages gaat, er geen enkel verschil bestaat tussen de tatoeëerders en de dierenartsen die zich allen kunnen beroepen op de tijdslimiet van één jaar;

Overwegende anderzijds dat, wat het onderscheid tussen de tatoeages en de microchips betreft, het om technisch verschillende werkwijzen gaat; dat het trouwens om die reden is dat de microchips slechts door

een dierenarts of onder zijn toezicht in de honden mogen worden ingeplant; dat een microchip een toestel is waarvan de levensduur gewoonlijk langer is dan de bestandheid van een tatoeage, die in ruimere mate afhangt van wat kan voorvallen met de huid van het dier; dat het aldus door het besluit vastgestelde onderscheid in verband met het nagestreefde doel, namelijk de identificatie van het dier, niet onevenredig is en objectief gerechtvaardigd is door de bijzondere eigenschappen van elk type van identificatieteken; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 8.000 frank, komen ten laste van de verzoekers ten belope van elk 4.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op twaalf maart 1900 zevenennegentig door :

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.